

Из романа „Под игото“

ДВА ПОЛЮСА

Чорбаджи Юрдан старееше и ослабваше бързо. Една гастрическа*) болка, която го бе държала много време на леглото, отрази се още по-силно на характера му и го направи по-раздразнителен и нетърпелив.

Тая заран беше хубаво времето и той беше ходил да се разходи до градината, която беше на края на града. Тая градина, широка и обиколена със здрави зидове и насадена с хубави овошки и цветя, плувнали в пресна зеленина, подействува добре на болния старец, не излизал отдавна из къщи. Прохладния чист въздух и пролетното слънце го съживиха. Той по-добре вече пристъпваше, като се връщаше дома. Но тъкмо кога пристигна до дома на Генко Гинкин, зетя си, той почувствува слабост, краката му премаляха. Той се отби у зетя си.

На двора Генко Гинкин, още по-издребнял, спарушен и изгубен, носеше пеленаче дете на ръцете си, което крещеше, и го коткаше и люшкаше, като кърмачка, на гърдите си.

Юрдан се запъти към посланото с китеник одърче на двора и седна тежко, като каза намусено:

— Бре женкаря, ти ли пазиш детето? Къде а оная?

Юрдан разбираше под думата „оная“ дъщеря си. Генко се смути, — защото смущаването беше неговото нормално състояние — и избъбра заплетено:

— Тя си има работа, та аз държа Юрданча, ... тя ми рече да го държа и да го нося, ... тя си има работа...

— Не дава ли ти да ѝ носиш и хурката? — попита с презрителна усмивка Юрдан. — Гино мари, я свари едно кафе! — викна той, без да види къде е Гина.

— Тя меси, меси... тя има работа, дядо... та за това аз държа детето... Кафе, кафе... аз да ти направя, ей сега ида, ей. Знам де е кутията с кафето и шекеря, — избъбра Генко, като остави Юрданча на колените на дядо си и се изгуби.

Пеленачето се разписка още по-силно.

Юрдан се разсърди. Той сложи в къта на одърчето неприятния пискун, стана прав и се развика:

— Бре къде се деняхте, бре! Тук човек ли има или магаре!... Гино мари, Гино!

— Тате, добре дошел! Каква е работата, добре ли си? Здрав ли си? Виж, какво е хубаво времето, добре си поизлезнал! — обади се кака Гинка от прага, весела и засмяна.

Тя беше се прислала с синя престилка, ръцете ѝ възпрегнати до лактите, зелената кърпа на главата ѝ тикната назад и красивото ѝ лице щедро напудрено с брашно.

.....

*) Гастрическа — стомашна.